

Komandi partur:

Í komandi pørtum verður frásøgn frá tí 92 ára gamla Jógvan Christiansen ættaður frá Gjógv.

Skip hjá Karl Johan. Færø

Nordheim

jú ílatnir sum russarar. So danir veittraðu bert kurteisliga aftur. Umborð á russiska skipinum fekk eg loyvi at kalla á donsku skipini í radiotelefonini.

Hetta endaði við, at vit sluppu umborð á »Gry«, sum var makkarin hjá okkum. Teir sigldu okkum teir 150 fjórðingarnar inn til Rønne. Tá vit komu hagar, vóru vit møttir av nærgangandi journalistum. Eg vildi tó ikki siga annað enn, at vit takkaðu Gudi fyri eina undursama bjarging. Vit komu heim til Hundested dagin eftir í øllum góðum. Hetta er bert eitt dømi um, at dreymar kunnu vera eftirfarandi, og eg havi upplivað fleiri onnur dømi um tað sama.

Eitt dømi um hetta er eisini, at mamma mín, Anna Elisabeth, hon var systir Chr. Holm Jacobsen, ringir til sonarkonuna í Klaksvík, Janu Skorheim, gift við Jógvan. Hon sigur seg vera so bangna um Karl Jóhan, tí nú hevði hon droymt Rasmus, mannin hjá sær, sum var deyður við Tór II. Jana royndi sum frægast at sissa vermammuna og biður hana ikki »tosa sovorðið býtt«. Einar 2 -3 dagar seinni komu so boðini um, hvussu tað hevði gingist okkum.

Aftur til sjós

Tá eg var komin fyri meg aftur, fóru vit til Føroyar at ferðast. Men hóast alt tað, sum var hent, kom tað ikki í okkara huga at vera verandi í Føroyum. Vit høvdu annars umhugsað møguleikan, meðan vit vóru í Danmark. Men tann vælvild, vit høvdu møtt í Danmark gjørdi sitt til, at vit høvdu bert hug til at fara avstað aftur. Alt var eisini lættari í Danmark. Her var lættari at vera fiskimaður, og tað var eisini lættari at vera kona og hava húsarhald.

Tá vit skuldu til Føroyar, varð eg biðin sum skipari við einum báti á garnaveiðu eftir laks í Eystursjónum. Eg tók av. Hetta var ov gott tilboð at siga nei til, men tað mátti so bíða inntil eg kom heim aftur, og tað var eisini í lagi. Eg helt eisini, at eftir eina slíka

Nordbjerg

hending, skuldi ein ikki bíða ov leingi at fara avstað aftur. Vit fiskaðu á leiðunum, har vit vóru niðursigldir. Tað var ringt at byrja við, men tað javnaði seg skjótt. Vit gjørdur ein góðan túr, og eg kom fyri meg aftur.

Aftan á hendan túrin fór eg at sigla við ferjunum millum Hundested og Grenå, og har sigldi eg til út á heystið, tá kendi bornholmski laksamaðurin Ole Basse bað meg færa bátin hjá sær »Silpa« komandi veturin á laksaveiðu. Hesum tók eg av.

Á sumri 1961 fiskaði eg við einum báti í Kattegat. Báturin hevði bæði damm og turrlast. Reyðsprøkurnar vóru koyrdar livandi í dammin, meðan hummarin varð ísaður. Tað fekst munandi meira fyri tann livandi fiskin, men tað kundi vera torført at halda fiskin á livi. Og eydnaðist tað ikki, var hann ikki nógv verður.

Fluttu til Esbjerg

Eg keypti ein 50-tonsara, sum fekk navnið »Færø«. Á vegnum heim til Hundested fingi vit illveður. Vit veiddu laks við »Færø« í Eystursjónum teir fylgjandi vetrarnar. Á sumri veiddu vit nebbasild í Norðsjónum, og vit plagdu at landa í Esbjerg.

Á vári 1965 fingi vit boð frá fiskamjølsvirkinum um, at framryvir sluppu uttanbíggja skip ikki at landa har.

Esbjerg var í síni tíð størsti fiskivinnubýur í Danmark við upp til 600 fiskibátum. Hetta er ein farin tíð!

Svalbard

fekk hann navnið »Nordbjerg«. Honum veiddu vit ídnaðarfisk við inntil á heysti 1984, tá vit seldu hann vegna vánalig útlit fyri veiðumøguleikum. Tá bar als ikki til at veiða uttan vanda fyri at fáa bót fyri bæði eitt ella annað.

Hjálpssemi í Esbjerg

Eg kann siga um tíðina í Esbjerg, at her tók ta ikki so langa tíð at verða viðurkendur, hvørki á landi ella á sjónum. Fiskimenninir her vóru hjálpsamir og vóru altíð til reiðar at geva upplýsingar av týðningi fyri veiðuna, sum t.d. hvar vrak vóru, har ein skuldu ansa sær væl. Eg havi bert góðar royndir at veiða saman við donskum fiskimonnum.

Fiskiveiðan gongur upp og niður, bæði við veiðu og prisi. Og tað er ikki altíð at fiskaprísirnir fylgja útreiðsluvøkstrinum. Eg minnst 1973, tá prísurin á ídnaðarfiski var 15 oy/kg. Men hetta var eisini prísurin á einum litur av olju. Nú er oljuprísurin fleiri ferðir tað, sum fæst fyri eitt kg. av ídnaðarfiski.

Tað var við rættuligum sorgblíðni, at eg segði sjólvinum farvæl, tá eg ikki longur hevði skip at sigla við eftir at hava siglt í so mong ár. Men at ganga fyri einki tímdi eg ikki. Tað eydnaðist mær at fáa arbeiði sum vaktarmaður hjá DFDS, sum hevði ferðamannaskip, ið siglu út frá Esbjerg. Her arbeiddi eg, til eg gjørdist 67 ár. Tað var ikki fyrr enn eg kom at arbeiða hjá DFDS, at eg fekk regluligar ferjur. Tey fyrru árin sigldi eg við hvønn einasta túr, og tað var ikki fyrr enn seinni, at eg kundu fáa mær onkran frítúr. Aftaná DFDS arbeiddi eg í nøkur ár sum vaktarmaður hjá Esvagt.

Kærleikin til føðilandið hevur altíð fylgt mæ, og tá eg eri í Føroyum kenni eg meg sum heima. Tá føroysku andaligu sendingarnar byrjaðu frá Monte Carlo í 1962, lurtaði eg ofta eftir teimum. Tá var tað sera hugaligt at hoyra sendingar á sínum egna móðurmáli.

Karl Johan doyði fyri nøkrum árum síðani.